

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

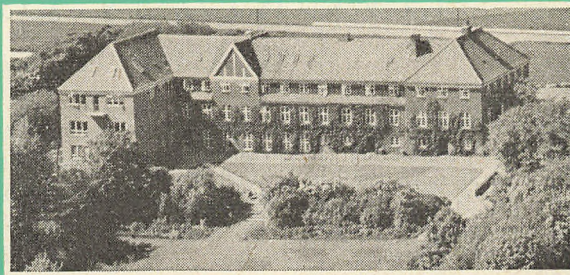
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

Fra Nr. Nissum Højskole

4 April 1962 · 54. årgang

LANGFREDAG

„Se det Guds lam, som bærer verdens synd!“ Johs. 1, 29.

Hvem var skyld i det, som skete på Golgatha langfredag for over 1930 år siden?

Pilatus, jødernes ledere, de, som valgte Barabbas hellere end Jesus, bødlerne, som forrettede ugerningen! Det ved vi jo godt. Men alle disse havde dog slet ingen magt over Jesus, hvis den ikke var givet dem ovenfra.

Vil vi finde dem, der var skyld i ugerningen, må vi finde alle dem, hvis synd var lagt på ham. Alle de, som vælger — og gør — det onde i stedet for det rette, disse har skylden for langfredag.

Det er dem, som lader vrede og ondt sind få magt over sig, de, der søger deres eget på andres bekostning, de, der vælger fordel hellere end kærlighed, de, som er selvglade, glider med strømmen, synger med de fugle, de er iblandt, glade fortæller om andres fejl og synder og mange andre onde ting. Disse er det, som i dag vælger Barabbas hellere end Jesus.

Underligt! Svaret er ikke færdigt, før vi også siger: Det var ham selv, der var skyld i hans død. På denne måde — og kun denne — kunne han redde alle disse mange skyldige. Redde vil han. Dertil var han kommet til verden.

Hvad kom der så ud af det?

Der kom det ud af det, at hans blod blev krævet af deres hånd, som råbte: „Hans blod kommer over os og vore børn!“ Og der kom det ud af det, at alle vi skyldige blev skyldige for Gud som aldrig før. Men også dette, at en mand, som med vilje havde slået folk ihjel og levet af deres ejendom, den dag kom i Paradis.

Og han, som døde, efterlod hele sin ejendom til de skyldige. Hans ejendom var hellighed, renhed og retfærdighed. De skyldige, som kommer til tro på Jesus, får hele hans eje som deres. Vår synd blev knust i ham!

Det er stort, hvad Herren byder:
del i alt, hvad der er hans,
i hans byrd og i hans dyder,
i hans død og i hans glans;
men det så ham bedst behager,
heller giver han end tager.

Det var nåde over nåde,
at du med os bytted' så;
det er kærlighedens gåde,
at det bytte lod sig nå;
og kun kærlighed oplader
øje vort for søn og fader.

Sl. 153, vers 2 og 4. Gr.

P. Roesgaard.

Vi mangler endnu til 1. maj

en pige enten til hjælp i køkkenet eller til stuepigearbejde. — Det er vel ikke dig?

HVORDAN GIK DET?

Af redaktør J. M. Therkildsen.

Redaktør Therkildsen, Herning, er en af vor skoles gode, trofaste og gamle venner, og indtil for få år siden var han bestyrelsesmedlem for vor skole, så vi låner frimodigt dette stykke, som er skrevet af ham i Indre Missions Tidende, nr. 37, 1959.

Jeg var en aften til møde. Lokalerne var fyldt. Der blev talt alvorligt og vækkende af en indremissionær, en lægmand fra Norge og en præst fra Afrika (på engelsk ved tolk). Og der blev sunget en række vækkelsessange; nordmanden og præsten spillede til på harmonika og klaver.

Blandt de mange unge var der en lille flok fra et af landsognene, hvor der sidste vinter havde været vækkelse, særlig blandt de unge, og flere var blevet omvendt. Disse unge blev opfordret til at aflægge korte vidnesbyrd om, hvad de havde oplevet. Og så rejste den ene efter den anden sig, unge piger og unge mænd, og vidnede stilfærdigt og frimodigt om det vidunderlige, de havde oplevet, da de mødte deres frelser og havde fået fred med Gud i troen på deres synders forladelse — og de opfordrede hver, der endnu ikke havde deres sag med Gud i orden, til at bruge nådetiden til at få sagen i orden.

Jeg sad glad bevæget og lyttede til disse unges friske og umiddelbare vidnesbyrd og ønskede dem i mit stille sind hjertelig til lykke. Og jeg mindedes vækkelser, som jeg havde oplevet i mine unge dage og siden. Først og fremmest en vækkelse i min hjemegn, Silkeborg-egnen, i foråret 1898, da jeg selv var så lykkelig at komme med. En vækkelse i vinteren 1903 i Haslev blandt højskoleeleverne. Og en vækkelse ved juletid 1905 i Nr. Nissum blandt elever fra seminariet og fra højskolen — og senere: vækkelser flere steder i Hammerum herred.

Det var ved disse vækkelser i mange tilfælde

unge fra troende hjem, som fra børn af var blevet vænnede til at gå med, men som nu fik et selvstændigt og afgørende møde med Gud, og som — til stor glæde for forældrene — kunne sige: Nu tror vi ikke, fordi I tror, nu har vi selv oplevet, hvad det er at tro. Men der var også unge, som hidtil havde søgt deres glæder og fornøjelser i verden, som blev omvendt, hvorover deres forældre og hidtidige venner blev vrede. En af dem kom ud for dette, at hans fader afbrød al forbindelse med ham, og forbindelsen blev aldrig mere knyttet igen.

Mens jeg hin aften sad og lyttede til de unge, som glade og frimodige vidnede om deres nyvakte tro, kom de spørgsmål listende ind i mine tanker: Er det nu noget, der er hold i? Hvordan har de det, åndelig talt, om nogle år? Vil det, de har oplevet, kunne holde, når de, hver for sig, får deres part af livets strid at stride og de bliver stillet afgørende overfor forholdenes magt.

Jeg indrømmer, at det var nogle sære vantro tanker at få. Men når jeg tænker på, hvad jeg selv har oplevet, og hvad jeg, direkte og indirekte, har været vidne til, at andre har oplevet, så forklarer det, at jeg kan tænke således.

Der er nemlig i ethvert nyomvendt menneskes liv en dagen derpå. Når det vidunderlige, som en nyomvendt har oplevet, skal til at stå sin prøve i det nøgterne dagligliv, da er det, at det skal vise sig, om der er hold i det.

Jeg mindes dagen efter min egen omvendelse. Jeg havde fået det godt med Gud en søndag eftermiddag, og om aftenen havde jeg været sammen med flere andre nyomvendte unge, og vi havde fortalt hverandre, hvad vi hver især havde oplevet, og ønsket hjertelig til lykke og havde været så strålende glade, og som vi havde sunget. Nu var sangens tid kommet til os, syntes vi.

Mandag morgen blev jeg af min husbond sat til at gøre en vej i stand. Det var sidst i marts, og vejen var slemt opkørt og fuld af huller. Og nu skulle jeg gå der og jævne de dybe hjulspor og fylde de værste huller med græstørv, som jeg skrællede af vejrabatten, så vejen kunne blive til at færdes ad igen. Det var noget andet end at være sammen med glade nyomvendte dagen før. Men jeg sagde til mig selv: Det vejarbejde her skal du udføre sådan, at du kan være det bekendt. Selv om ingen mennesker så mig gå der og jævne vej, så så Gud mig. — Og for resten skal troende mennesker blandt andet også være med til at jævne vej for hverandre.

Når jeg nu på mine gamle dage sidder og mindes de mange, som jeg har kendt, og som jeg ved om, at de en gang virkelig blev klart omvendt, og så spørger: Hvad blev det til? Hvordan gik det dem? må svaret blive: Meget forskelligt.

Mange har jeg ikke truffet siden. Det er jo sådan, at unges veje skilles, og de kommer til at leve deres liv langt fra hinanden. Så dem, jeg ikke siden har truffet, ved jeg ikke noget om. Men jeg håber inderligt, at de må være nået godt til vejs ende.

Dem, jeg på nærmere eller fjernere hold har kunnet følge, gik det meget forskelligt.

For en stor part blev deres gudsforhold den store, bærende kraft i deres liv, både i gode og mindre gode dage. De viste, at det virkelig var dem om at gøre at vandre evangeliet værdigt i Kristi efterfølgelse. De var trofaste kirkegængere, de var virksomme arbejdere i søndagsskolen, blandt de unge og i samfundet; de blev respekterede, hvor de kom til at leve livet og i, hvad de fik med at gøre. Man vidste altid, hvor man havde dem.

Men der var også dem, som det ikke gik så godt. Da den første kærligheds varme begyndte at svales, var der et eller andet, som de blev optaget af, og som ligesom tog deres åndelige kraft fra dem.

For nogle var det gamle vaner fra deres vantro tid, fristelser og tilbøjeligheder, som de før

havde givet efter for, som kom igen og lokkede og drog dem, ofte med større styrke end før, og de kom ind i en livslang skiften mellem fald, fortrydelse og anger og oprejsning, og de kom ind i perioder, hvor de mente at være stærke, indtil de lå under igen — og det tærede på deres åndelige kræfter, sløvede deres bønsliv og mærkedes i forholdet til dem, de levede iblandt.

For andre var det et kærlighedsforhold til en, som ikke var med eller ikke ville være med, og som stillede dem overfor et skæbnsvangert valg mellem deres kærlighed til dette menneske og deres kærlighed til deres frelser — og hvor den afgørelse, de traf, måske blev til åndelig fortræd for dem.

For andre blev det forskellige praktiske gøremål, stærk optagethed af mange ting og vanskeligheder af forskellig art, økonomiske og andre, som efterhånden kom til at lægge så meget beslag på dem, at det tærede på deres åndelige liv, så de blev det såre triste: forhenværende troende mennesker.

Jeg tænker tit på en ung mand, Jens hed han, fra et andet sogn, som var kommet til at tjene i mit hjemsovn. Hans husbond fik ham med til nogle møder i missionshuset. Han blev vakt og omvendt og blev et virksomt vidne om sin tro. Jeg husker en aften, før jeg selv kom med, at vi var en del unge karle og piger, hvoraf flere fra troende hjem, og så Jens, som var taget med toget til Silkeborg for at høre pastor Carl Moe, som prædikede i kirken. Da vi senere på aftenen gik til vore hjem fra stationen, vidnede Jens kraftigt for os andre, navnlig havde han slået sig på mig. Men jeg prøvede at ryste ham af mig; jeg mente, jeg var meget klogere og intelligentere end Jens, som var småt begavet, men han elskede sin frelser, så jeg skulle ikke have ham til at prædike for mig.

Da jeg en månedstid efter selv var blevet omvendt, ville jeg nok snakke med Jens om vor fælles frelser. Men da var der ved at ske en forandring med Jens. Da det ikke længere var nyt at være et Guds barn, og Jens måske havde vidnet sig tom uden at passe på at for-

nyes ved bøn og bibellæsning, begyndte han at sløje af, og han brød sig ikke om at være sammen med andre troende eller gå til møde. Han blev uefterrettelig og upålidelig, og når hans husbond bebrejdede ham det, blev han fornærmet og svarede igen. Undertiden, når han blev vred, bandede han og brugte ukvemsord. Vi andre unge blev forfærdede over den udvikling, Jens var kommet ind i, og prøvede at advare ham. Men han grinede ad os og spottede os. Det skulle han nok selv klare. Kort efter forlod han egnen, og jeg har aldrig siden hørt om ham.

En eftermiddag sommeren efter, at jeg var blevet omvendt, gik jeg sammen med en ung daglejer, som også var nyomvendt, og slog kløver på nogle lange agre, og vi samtalede om livet i Gud. Vi var enige om, at vi nu — åndeligt talt — var på den sikre side, og livet og dets vanskeligheder kunne blot komme. Vi var parate til at tage imod det. Mente vi da. Det var os uforståeligt, at de ældre i samfundet ved samtalemøder eller ved samvær i private hjem, ofte talte om mørke tider og om, hvor vanskeligt det var virkelig at leve som Guds børn, for deres sind og deres tilbøjeligheder løb af med dem den ene gang efter den anden, og det tog hårdt på deres åndelige kræfter. Vi to unge med vor nyvakte tro, som endnu ikke rigtig var sat på prøve, forstod ikke de ældre, for var de troende mennesker, vidste de jo, hvor de kunne få al den kraft, de havde behov, og ikke behøvede at have det sådan, som de sagde, de havde det, og vi var enige om, at de såmænd nok aldrig var blevet rigtig omvendt. Nu forstår jeg dem bedre.

Jeg mindes en ung håndværker på Haslev højskole. Han var blevet vakt i missionsugen og skrev om det til sin kæreste, og at han ikke troede, han blev rigtig glad, før han fik fred med Gud. Hans kæreste svarede ham, at hvis han tænkte på at blive „missionsk“, så for hende gerne, men så måtte han vide, at så var det forbi med de to. Han rejste straks hjem, og jeg ved ikke, hvordan det er gået ham.

Jeg havde en god ven, som var blevet om-

vendt nogle dage før mig, og som var et glad vidne om sin frelser. Vi har delt meget godt med hinanden og ofte styrket hinanden i troen. Så skiltes vore veje. Jeg hørte somme tider om ham, at han havde fået sin rigelige part af livets vanskeligheder og boede på en meget åndelig død egn. En dag traf jeg en bekendt, som på en rejse havde besøgt ham og havde en hilsen til mig fra ham. Jeg spurgte, om han havde noget indtryk af, hvordan han havde det åndeligt. Han svarede, at det var hans indtryk, at min gamle ven dybt i sit sind gik og gemte på et lyst minde om noget skønt, som han havde oplevet i sine unge dage.

Og nu mig selv? Ja, jeg har intet at rose mig af. Men jeg kan vidne, at jeg aldrig har fortrudt, at jeg i mine unge dage gav Gud mit hjerte. Jeg har været ude for et og andet, som var svært; men har da trøstet mig ved Jesu ord til Peter skærtorsdag aften: „Hvad jeg gør, forstår du ikke nu, men du skal siden forstå det.“ At blive omvendt er begyndelsen til et liv med Herren. Men „daglig kamp vort liv må være, varsomt her vi vandre må, da — kun da med sejers ære vi vort mål i himlen nå.“

Det bliver ikke ved noget som helst af det, vi selv kan, at vi når til vejs ende. Det bliver idel nåde, om det bliver til noget med vort trosliv, og vi slipper vel herfra.

Det er vel nok underligt

at se, hvordan man mange steder kæmper for at få en skole på sin egn. Se blot, hvor der arbejdes for en (vel grundtvigsk) højskole i Vestjylland. Indre Mission i Vestjylland fik en højskole forærende, men har aldrig vist den særlig stor interesse. — En lille kreds af Indre Missions venner har givet den masser af kærlighed og penge, men det er underligt, at den kreds er så lille.

Tænk, om vi stod bedre sammen. Hvilken skole kunne vi da ikke skabe. Så ville det også komme af sig selv med en idrætshal for skolen og Lemvig-kredsen.

Eftersmæk fra vinterskolen?

*Da eleverne var borte,
og vi gik med tanker sorte,
fandt vi i et mandebur
ret et dejligt vækkeur
og et dokument,
hvor på stod med prent:
„Det er skænket til vor skole!“
Straks vi strålede som sole.
Her til byggesag var gave,
man i penge kunne lave.*

*Gaven straks blev undersøgt
med begærlighed og kløgt,
og det viste sig omsider,
uret kunne gå til tider.
— Men det blev lidt hurtigt træt,
dikked' kun med hop og spjæt.
Vores store glæde svandt,
indtil på et råd vi fandt.*

*Gaven pudses op og gemmes
til elevfests store dag.
Skolens byggeplan må fremmes,
mange penge må vi ha'.
Og et ur kan give penge,
når der kommer mænd og drenge,
sælges det for største bud,
(giver mægtigt overskud,
selv om også det er sølle)
ved auktion til hr. Ertbølle.*

*Hvis Ertbølle ej du kender,
så er det din store fejl.
Han var en af holdets mænd,
og han var en hårde negl
til at byde på auktioner,
bud gik op i mange kroner.
Glemte underbukser, trøjer
bød han op, ja, det var løjer.
— Blot hans mor ej siger: „Gæk,
du skal endnu have smæk!“*

Den nye byggesag

E. M. F.	200 kr.
Niels Olesen, Nr. Felding	50 kr.
Familien Hansen, Hyrup	50 kr.
Ester Larsen (1960)	5 kr.

For ialt 305 kr.
kvitteres med tak. Tidligere indkom
1050 kr. — Ialt 1355 kr.

Kære elever fra i vinter!

Så er I, der for få dage siden knaldede med dørene på elevgangen, var kede af at komme i seng om aftenen — og for nogles vedkommende om muligt endnu mere kede af at komme op om morgenen, I, som gav skolen liv og indhold, og som trods det forannævnte var et meget flinkt hold, der voldte os usædvanlig få sorger, I er nu vore „gamle elever“.

I kan tro, der blev tomt her, da I var borte. I skal allesammen have så stor en tak, fordi I kom her. Tak for jeres venlighed og tak også, fordi vi tror, vi må regne med den overbærenhed, som vi på mange måder har så hårdt brug for. Vi kom til at holde så meget af jer, og vi savner jer meget.

En og anden velbegavet rad vil måske tænke: De nyder nok rigtig roen, nu vi er borte.

Ja, om dagen er der nu ikke megen ro. I dag har vi haft 5 håndværkere, og de 6 piger har fået assistance af Emma, så der gøres rent så energisk, at det er vanskeligt og ofte i høj grad risikabelt at færdes mellem så mange kvinder, der på grund af travlheden kan finde det irriterende, at jeg er kommet til at hænge fast i et nyferniseret gulv. Risikoen bliver især tydelig, når man bemærker, hvorledes denne rengøringskommando er bevæbnet med gulvklude, skurebørster, tæppebankere og spande med snavset vand i. Jo, dagen er næsten lige så urolig som før, men det skal siges til rengøringsfolkene og især til håndværkernes ros, at de under os ro på skolen mange timer før, end I gjorde det.

Derfor tænker vi især på jer om aftenen, når alt er så usædvanligt stille.

Vi er spændt på, hvordan I lever. I er jo på en måde vore (skolens) børn, og af sine børn kan man have glæde og ære, men også sorg og skam. Vi har den lyse tro, at vi med hensyn til jer især må opleve det første, men vi ved af bitter erfaring, at det sidste kan indtræffe.

Skoletiden er vel for mange de gode forsætters tid. Men mange af jer vil ganske givet komme til at opleve, at det er næsten uoverkommeligt at føre disse forsætter ud i livet. Jo,

for den verden, der er gudsfjendsk eller ligegyldig over for Guds rige, den verden er så stor, så den er næsten alle vegne. Den er så kold, at den kan slukke det åndelige liv i os, den er bedragerisk og ond. — Betænk begyndelsen på Davids salmer: „Salig den mand, som ikke går efter gudløses råd . . .“.

Hvordan skal I da klare jer? Hvordan vinde ind og frem på livets vej?

Ved at komme i hu, at tro er beslægtet med lydighed, og derfor skal I lyde den indbydelse, der kommer til jer fra Gud. Hør og læs Guds ord. Bed, selv om du ikke føler trang til det, for man bør altid bede og ikke blive træt.

Ved at komme i hu, at tro og bekendelse må følges ad. Troen er en åndelig livsform, og bekendelsen er lige så nødvendig for det åndelige liv, som luften er, for at ilden kan brænde.

Ved at komme i hu, at tro og tjeneste ikke kan skilles. Det er arbejdet, der holder plovjernet blankt, og det er tjenesten, der sammen med lydigheden og bekendelsen holder troen frisk.

Ved at komme i hu, at jeres omgangskreds vil præge jer. „Sig mig, hvem du omgås, så skal jeg sige dig, hvem du er“. Søg gode venner.

Kom også i hu, at du har pligt til at være flink og flittig og slå ikke vækkeuret fra, inden du står op, men stå op og slå vækkeuret fra.

Vil I så ikke godt læse hele bladet, for det er vort brev til jer, og modtag så allesammen vor kærligste tak for den svundne vinter på N. N. H. og E. — Bed og arbejd!

TAK!

Nu da lærer Kjeldsens og lærer Møller Pedersens er rejst, vil vi gerne her fra skolen bringe dem vor hjertelige tak for det arbejde, de har udført her. Vi ønsker dem velsignelse og lykke over deres hjem og fremtidsgerning. (Vi glæder os til at hilse på jer og se jer her engang imellem. Husk, I vil jo også glæde jeres tidligere elever, hvis I kan få lejlighed til at se indenfor, når vi holder elevfest).

☆ Hjemme fra skolen

Den 12. marts havde vi besøg af lærer Jensen, Filadelfia, der fortalte os om diakonien. Dagen efter havde vi besøg af Jydsk Andel i Struer, der gav os nogle meget belærende landbrugsfilm — og desuden storfilmene: Kongen bød. To dage efter havde vi besøg af en konsulent, der holdt filmsforedrag om frø. Sidst på måneden havde vi besøg af erhvervsvejleder Agerholm, der først holdt foredrag i 2 timer og derefter talte med elever enkeltvis i 6 timer. Der var mange, rigtig mange, der gerne ville drøfte deres fremtidserhverv med en specialist.

Så kom den 30. marts, og en på mange måder nem vinter var til ende. I stedet for at holde sørgefest, som mange af os inderlig følte trang til, så holdt vi forældredag og afslutningsfest. Vi begyndte kl. 12 i kirken med altergangsgudstjeneste, og praktisk talt alle gæsterne var mødt så tidligt, at de kunne være med. 13,30 spiste vi frokost. Fra 15 til 16,15 havde vi gymnastikopvisning, og så blev der endelig frikvarter, hvori udstillingerne kunne beses. Kl. 17,15 samledes vi i missionshuset, hvor jeg talte.

Indledningsvis blev der sagt, at ligesom vi var glade for at byde vore elever med i kirken, var vi glade for at byde dem med i missionshuset. Vi var glade for, at skolen lå mellem kirke og missionshus, og vi håbede, at vore elever fremover måtte finde deres plads der.

Så blev der talt om den unge David ud fra 1. Sam. 16, 18.

„Se, jeg så bethlehemiteren, Isaajs søn, han forstår at lege og er vældig til strid, en krigsmand og forstandig i ord, en mand, som er dejlig af skikkelse, og Herren er med ham.“

I forstår vist allesammen, at skolens ønske var, at vore elever i løbet af vinteren måtte have fået nogen hjælp til, at de smukke og gode ord også kunne siges om dem.

Fra 18 til 19 havde vi en herlig sangtime.

Ikke alene organist Lund og frue, men også deres lille søn hjalp til med at give os en ualmindelig god og festlig time. — I kan tro, der blev klappet.

Endelig fik vi vor middag, vor revy og vor kaffe, og så var ordet frit. Lærerstaben og eleverne talte og takkede ret sædvanligt. Skolen fik et smukt billede, og min kone fik en gonggong. Den, vi havde, var også omtrent slidt op! Den havde også forsøgt at gøre en vækkergering, hvilket ikke havde været så nem en opgave i alle tilfælde. —

Det var os til megen glæde, at mange af fædrene gav os på skolen et venligt ord. Der blev talt af Frederik Jensen, Linde pr. Spentrup, Chr. Saugmandsgaard, Fabjerg, Jens Pilgaard, Stendis pr. Vinderup, Mads Skarby, Bækmarksbro, og Aksel Sønderby, Tvis.

Så blev der sluttet med ordene fra Rom. 8, 32 og 1. Peters brev 5, 10. Vi sang stående: „Lad os vort møde i himlen bestemme, muligt på jorden vi mødes ej mer . . .“. Vinterskolen var sluttet. Langt de fleste elever tog med deres forældre hjem, og kun nogle få ventede med at rejse til næste dag.

Og nu bagefter, hvad så? Ja, vi har ikke haft tid til rigtig at længes. Jeppe og jeg har været ved at drukne i papir. Min kone har vasket og strøget gardiner næsten hele tiden i 3 dage, og jeg ved ikke, om hun snart er færdig. Håndværkerne kom, rengøringen begyndte. Og lærer Kjeldsens rejste til Kvong skole ved Tistrup, og Møller P. drog dagen efter af sted til Blistrup. Jo, det har været travle og bevægede dage, hvor det forhåndenværende har taget næsten alle vore tanker.

Vi har også i disse travle dage antaget en ung husholdningslærerinde, frk. Anna Strunge Nielsen fra Hammel. Det er så meningen, at hun skal stå for køkkenet det første år, og i løbet af sommeren skulle hun tillige blive kendt med arbejdet i skolekøkkenet.

Frk. Mortensen får mere og mere at bestille på seminariet, hvor hun underviser de vordende skolekøkkenlærerinder, og allerede fra september i år, vil det knibe hende med at over-

komme arbejdet begge steder. Det vil da være godt, at vi har anden kvalificeret hjælp, og frk. Strunge Nielsen er datterdatter af den fru Strunge, der har udgivet en ret kendt kogebog, og yderligere har hun nu lige fået en fin eksamen fra husholdningsseminariet „Ankerhus“.

Allerede den 17. flytter lærer Svendsens ind, og vi glæder os til at få Svendsen „hjem igen“.

På vinterskolen 55-56 havde vi 2 højskoleelever: Jens Thøgersen, Fur, og Kristen Vestergaard, Hogager. De bliver begge færdige på seminariet ca. 1. juni, og i den sidste måned (maj) skal de kun arbejde med deres linjefag. Ved seminariets velvilje har vi fået det ordnet således, at de i fællesskab vikarierer her i maj. I juni vikarierer Thøgersen alene. Fra 1. juli skal han ind som soldat, men så tiltræder lærer Ths. Mogensen sin plads her, og alt skulle så være i orden.

Vi vil gerne her i bladet takke seminariet for velvilje mod søsterskolen, og vi vil takke de 2 tidligere elever, fordi de hjælper deres gamle skole. Det er slet ikke så let at få god og kvalificeret vikarhjælp, men det er vi rolige for, at vi nu har fået.

Vi skulle således nu have alt i orden til at tage os af sommer eleverne på bedste måde. Ja, vi mangler desværre endnu én pige for at være velhjulpne, og vi ville også meget gerne have et par højskoleelever mere. — Men vi er meget taknemmelige, fordi så meget har ladet sig ordne — vist nok på allerbedste måde.

Nu bliver der snart travlt i mark og have, ja, travlheden er begyndt, men vi har dog intet sået endnu, hverken korn eller køkkensager, og vi har den 7. april. Vore 5 kalve og vore 15 svin glæder sig meget over elevernes afrejse. De får nu nærmest rigelig syrnet mælk, og det smager nu bedre end de forskellige erstatningsmidler. Kan vi så få kørerne på græs ved den tid, sommer eleverne kommer, så får vi måske mælk nok til både mennesker og dyr, hvad der er både godt og billigt.

Må vi så bede jer alle om at tænke på højskolen til vinter. Bed og arbejd for den. Efterskolen til vinter er lige ved at være fuldt be-

sat. Bed og arbejd for al vor skoles gerning. Vi ønsker alt godt for de andre skoler, men vi skal jo hver især arbejde for den skole, som blev „vor skole“.

Måske skulle man også betænke, om ikke det var bedre at bruge vore penge til at modernisere de skoler, vi har nu, i stedet for at bruge penge til at bygge nye skoler, som der enten vil komme til at stå tomme eller vil slå de gamle ihjel eller vil bevirke mange halvtomme skoler.

Kære læser,

som synes, at bladet er for ringe, redaktionen giver dig fuldstændig ret. Men vil du ikke nok skrive et helt rigtigt stykke til bladet og sende det til skolen inden den 10. maj. Meningen med bladet er da blandt andet, at det skal knytte eleverne sammen, og derfor: skriv et stykke, der særlig er en hilsen til dit hold, — men også velegnet for alle bladets læsere.

HØJSKOLEPOST

TIL LYKKE!

Lørdag den 14. april vies i Skagens kirke frk. Merethe Jensen, 1960, og hr. Jørgen Larsen, Sindal. Bryllupsadresse: Laurentiivej 105, Skagen.

VORE MØDER

- 16. maj. Fabjerg.
- 17. maj. Uglev.
- 22. maj. Nr. Lem.
- 23. maj. Tørring. Unge hjem.

AARHUS HØJSKOLEKREDS

Sammenkomst på KFUM, Klostergade 37, onsdag den 2. maj kl. 20. Højskolelærer Aage Ebbesen, Haslev Højskole. Emne: „Følger vi med tiden?“ Fru pastor Mathiesen, diakoni: „Kommer det os ved?“

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1959 Frk. Anna Marie Hvam, Ramviggård, Ørre, Herning — samme, Ramviggård, Vildbjerg.
- 1959 Fru Edith Christensen, Nordbanevej 5, Skive — samme, Møllegade 20¹, Skive.
- 1958 Frk. Karen Margrethe Nielsen, adr. lærer Elbæk Hansen, Nr. Nissum — samme, Skjoldborg, Vildsund V., Thy.
- 1958 Frk. Agnes Mortensen, KFUM, Skolegade 6, Aulum — samme, Egebjerg, Ejsing, Vinderup.

- 1957 Sygeplejerske, fru Ruth Vibskov Nielsen, Birkevej 18, Viborg — samme, Sdr. Allé 49, Viborg.
- 1957 Fru Else Kristiansen, Brinkvej 3, Skjern — samme, Enghavevej 25, Skjern.
- 1956 Frk. Ellen Mortensen, Lukasstiftelsens spædbørnshjem, Sankt Lukasvej 9, Hellerup — samme, Stisager, Fuur.
- 1955 Frk. Anna Madsen, Fårup, Sønderholm — samme, KFUM, Jernbanegade 23, Aalborg.
- 1952 Fru Annalise Siem, Boddum, Hurup, Thy — samme, Doverodde, Hurup, Thy.
- 1950 Fru Elisabeth Kristiansen, Nr. Årup, Vesløs — samme, Frøstrup.
- 1950 Fru Elisabeth Andersen, „Granly“, Langvad, Frøstrup — samme, „Lundsø“, Stoubæk, Aulum.
- 1950 Fru Gerda Jasobsen, Birkeallé 19, Kibæk — samme, Elmevej 14, Kibæk.
- 1949 Fru Christa Gravengaard, Fårtoftvej 140, Thisted — samme, Ringvejen 74, Hirtshals.
- 1936 Frk. Anna Kirk, Karlslunde Strandvej 104, Greve Strand — samme, Villa Monde, Rungsted kyst.

Vinterskolen:

- 59-60 Viggo Lillelund, Hvidemosegård, Fonnesbæk, Ikast — samme, Grønnegade 14, Ikast.
- 59-60 Niels Jørgen Jørgensen, adr. fru Anna Jørgensen, Sjørup, Skelhøje — samme, adr. gartner Tonny Jensen, Vestermarken, Viborg.
- 57-58 Knud Schriver, „Mosegården“, Vinderslev, Kjellerup — samme, Ø. Hunderup, Sdr. Dråby, Mors.
- 57-58 Ejvind Hougaard, Laustensminde, Møltrup st. — samme, KFUM, Vejle.
- 57-58 Gunnar Andersen, Landbrugsskolen, Haslev — samme, „Nygård“, Gullestrup, Herning.
- 56-57 Erik Th. Nielsen, Højskolen, Haslev — samme, Holm, Fuur.
- 56-57 M. G. 474489 Færk, Postbox 136, Aalborg Øst — Børge Færk, Vikjærgård, Svarre, Fur.
- 56-57 Ove Abildtrup, Haslev Højskole, Haslev — samme, »Bæk«, Resen pr. Struer.
- 55-56 Jørgen Rasmussen, Holstebrovej 15, Skive. — Postaspirant Jørgen Rasmussen, Emmasvej 18, Gentoft.
- 55-56 Bent Thusgaard Kristiansen, Landbrugsskolen, Haslev — samme, Mundbjerggård, Sevel, Vinderup.
- 53-54 Henry N. Just, Bruunshåb avlsgård, Viborg — samme, „Rosenborg“, Ungstrup, Kjellerup.

Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUUP 11759